

Sygn. akt I C 2575/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2018r.

Sąd Okręgowy w Płocku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Łukasz Wilkowski

Protokolant: sekretarz sądowy Andżelika Miąskiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lipca 2018r. w Płocku

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanej A. W. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 250.134,28 zł (dwieście pięćdziesiąt tysięcy sto trzydzieści cztery złote dwadzieścia osiem groszy) wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od dnia 6 czerwca 2017r. do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanej A. W. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 23.324,00 zł (dwadzieścia trzy tysiące trzysta dwadzieścia cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 10.800,00 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt I C 2575/17

UZASADNIENIE

(...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 05 czerwca 2017 roku wniósł do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej A. W. na jego rzecz kwoty 250.134,28 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 3.127,00 zł, a także zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 25 maja 2015r w trybie art 492 § 1 pkt 1 k.s.h. doszło do połączenia (...) Bank Spółka Akcyjna (spółka przejmująca) z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna (spółka przejmowana), poprzez przeniesienie całego majątku (...) Bank (...) S.A. na rzecz (...) Bank S.A. W dniu 7 kwietnia 2014 roku pozwana zawarła umowę pożyczki (...) z (...) Bank (...) S.A. Na jej podstawie bank udostępnił pozwanej kredyt w kwocie 248.691,10 zł. W związku z niewywiązywaniem się przez pozwaną z warunków umowy, umowa ta została wypowiedziana, a pozwana została wezwana do spłaty zadłużenia. Termin spełnienia świadczenia minął w dniu 08 grudnia 2016 roku i do tego dnia pozwana winna była spłacić całość zobowiązania. W związku z powyższym na prowadzonym na rzecz pozwanej rachunku widnieje zadłużenie w łącznej wysokości 250.134,27 zł, na które składają się: niespłacony kapitał, odsetki umowne, naliczone opłaty, a także odsetki od zadłużenia przeterminowanego. Pozwana została wezwana do zapłaty wymagalnego zadłużenia, jednakże w zakreślonym terminie nie uregulowała go. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: należność główna - 221.298,74 zł odsetki umowne w kwocie 16.199,41 zł naliczone od dnia 4 marca 2016r do dnia 07 grudnia 2016 roku, odsetki od

zobowiązania przeterminowanego w kwocie 10.447,65 zł naliczone od dnia 09 grudnia 2016 roku do dnia 30 maja 2017 roku, wraz z dalszymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, opłaty w kwocie 2.188,48 zł (k. 2 - 4).

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt VI Nc-e 1090717/17 Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie powoda w całości (k. 4).

Pozwana w ustawowym terminie wniosła od niego sprzeciw (k. 6, 8 - 9), w związku z powyższym Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 22 września 2017 roku przekazał sprawę niniejszą do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku (k. 11).

Po przekazaniu sprawy do Sądu Okręgowego powód podtrzymał swoje pierwotne żądanie (k. 16, 19).

Pozwana w piśmie procesowym z dnia 28 lutego 2018 roku wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami postępowania w całości, ewentualnie nieobciążanie pozwanej kosztami postępowania. W uzasadnieniu podniosła zarzut naruszenia art 6 k.c. w zw. z art 232 k.p.c. poprzez naruszenie przez stronę powodową obowiązku udowodnienia okoliczności z których wywodzi skutki prawne, a także z ostrożności procesowej zarzut przedawnienia roszczeń. W uzasadnieniu zakwestionowała zasadność żądania pozwu co do kwoty i co do zasady. Zakwestionowała przedłożone przez powoda dowody w postaci wyciągu z ksiąg banku oraz wezwania do zapłaty z punktu widzenia ich wartości dowodowej, a także podniosła, iż powód nie wykazał umocowania osoby, która podpisała wyciąg z ksiąg banku, a także osoby, która podpisała wypowiedzenie umowy (k. 48 - 51).

Powód w piśmie procesowym z dnia 07 maja 2018 roku podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko w sprawie, przedkładając dodatkowe dowody (k. 86 - 87).

W toku dalszego procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. W. i P. W. zawarli umowę pożyczki (...) nr (...) z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. w dniu 25 marca 2014 roku. Zgodnie z tą umową bank udzielił pożyczkobiorcom pożyczki w kwocie 248.691,10 zł na okres od dnia 25 marca 2014 roku do dnia 02 kwietnia 2024 roku z przeznaczeniem na cel związany z prowadzonym przez pożyczkobiorców gospodarstwem rolnym, w tym na pokrycie kosztów prowizji ustalonej między stronami na kwotę 11.191,10 zł, którą to kwotę Bank miał pobrać samodzielnie. Pozostała część pożyczki w kwocie 237.500,00 zł miała być uruchomiona zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorców w ciągu 5 dni roboczych od dnia zawarcia umowy. Oprocentowanie pożyczki miało być zmienne i naliczane w stosunku rocznym. Na dzień zawarcia umowy wynosiło 15,90%. Pożyczka miała zostać spłacona w 120 miesięcznych ratach kapitałowo - odsetkowych płatnych w kwotach po 4.436,64 zł (z wyjątkiem ostatniej, która stanowiła kwotę 4.437,00 zł), począwszy od dnia 02 maja 2014 roku. Zastrzeżono, iż wszelkie wpłaty będą zaliczane w następującej kolejności: należne opłaty i prowizje, odsetki umowne, kapitał pożyczki oraz odsetki karne. W umowie strony ustaliły również, iż z tytułu obsługi pożyczki pożyczkobiorcy zapłacą bankowi w cyklu miesięcznym prowizję administracyjną w wysokości 0,11 % liczoną od kwoty pożyczki (tj. w kwocie 273,56 zł), pobieraną w dniu zapadalności raty pożyczki. Zgodnie z umową niespłaconą w terminie ratę pożyczki, bank od dnia następnego winien traktować, jako zadłużenie przeterminowane i od raty kapitału naliczać odsetki karne wg. zmiennej stopy procentowej, określonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Strony ustaliły nadto, iż bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu (umowa pożyczki - k. 21).

Pożyczkobiorcy otrzymali środki finansowe od (...) Bank (...) S.A. zgodnie z umową i rozpoczęli spłatę pożyczki zgodnie z harmonogramem. Jednakże od listopada 2015 roku wpłaty te przestały być dokonywane przez pożyczkobiorców zgodnie z harmonogramem spłat. Od tego momentu wpłaty były dokonywane pojedynczo i nieregularnie i tak w dniu 24 maja 2016 roku P. W. wpłacił kwotę 10.000,00 zł, w dniu 08 lipca 2016 roku kwotę 4.000,00 zł, zaś pozwana w dniu 05 grudnia 2016 roku kwotę 1.500,00 zł. Jednocześnie bank w całym tym okresie naliczał w cyklu miesięcznym zastrzeżoną prowizję za obsługę pożyczki w kwocie 273,56 zł (historia operacji - k. 90 - 117).

W dniu 25 maja 2015 roku doszło do połączenia (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w G. w trybie art 492 § 1 pkt 1 k.s.h. poprzez przeniesienie całego majątku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna na rzecz (...) Bank Spółka Akcyjna (odpis pełny z KRS - k. 29 - 46).

Pismem z dnia 03 czerwca 2016 roku powód wypowiedział pozwaną w/w umowę pożyczki z uwagi na niedotrzymanie przez pożyczkobiorców jej warunków z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma. Jednocześnie oświadczył, iż wypowiedzenie to jest warunkowe, co oznacza, że do końca okresu wypowiedzenia pożyczkobiorcy mieli jeszcze możliwość spłaty zadłużenia przeterminowanego w kwocie 11.827,81 zł i w takim wypadku wypowiedzenie miało stać się nieskuteczne. Pismo to zostało podpisane przez E. S., działającą na podstawie pełnomocnictwa udzielonego jej przez pełnomocnika banku (...). Pismo to zostało doręczone pozwaną w dniu 06 czerwca 2016 roku (wypowiedzenie umowy wraz z dowodem doręczenia - k. 24 - 25, pełnomocnictwa - k. 88 - 89).

Pismem z dnia 19 grudnia 2016 roku bank ponownie wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia w terminie 14 dni roboczych liczonych od dnia doręczenia pisma w kwocie 240.117,61 zł (przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia - k. 22 - 23).

Według stanu na dzień 31 maja 2017 roku zadłużenie A. W. z tytułu w/w umowy pożyczki wynosiło 250.134,28 zł i składały się na nie następujące należności:

- 221.298,74 zł - z tytułu niespłaconej należności głównej;
- 16.199,41 zł - z tytułu naliczonych odsetek umownych za okres od dnia 04 marca 2016 roku do dnia 07 grudnia 2016 roku od kwoty kapitału;
- 10.447,65 zł - z tytułu naliczonych odsetek karnych od zobowiązania przeterminowanego od dnia 09 grudnia 2016 roku do dnia 30 maja 2017 roku;
- 2.188,48 zł - z tytułu opłat

(wyciąg z ksiąg banku z dnia 31 maja 2017 roku - k. 20).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, a częściowo był on bezsporny i przyznany. Pozwana nie przedłożyła w sprawie niniejszej ani żadnych dowodów, które by przeczyły treści w/w dokumentów, ani nie przedłożyła żadnych wniosków dowodowych, które to podważałyby ich wiarygodność. Sąd zaś mając na uwadze całość tejże dokumentacji nie miał podstaw do zanegowania jej wiarygodności. Znaczna część z tychże dokumentów, to dokumenty prywatne tak jak umowa pożyczki, historia rachunku kredytowego, wypowiedzenie umowy, wezwania do zapłaty i wreszcie wyciąg z ksiąg banku. Pozwana nie zaferowała żadnych dowodów, które podważałyby wiarygodność w.w, nie przedstawiła również żadnych własnych twierdzeń o faktach negujących fakty wskazywane przez powoda. Z dokumentów w postaci umowy pożyczki oraz historii spłat wynikają oświadczenia pozwaną, którym to oświadczeniom w żaden sposób nie zaprzeczyła, potwierdzając zawarcie przez nią umowy pożyczki i jej wykonanie przez powoda. Gdyby powód nie przekazał pożyczkobiorcom środków z umowy pożyczki nie dokonywaliby przecież spłaty rat pożyczki. W toku procesu nie przedstawiła ona również żadnych dowodów spłat innych niż powód. Nie zanegowała jednocześnie twierdzeń powoda, iż do pewnego momentu pożyczka była spłacana.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podstawą roszczenia powoda w sprawie niniejszej była umowa pożyczki zawarta pomiędzy stronami, a oparta na zasady określone w 720 k.c. i następnych, a także stosownie do treści art. 78 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe częściowo w oparciu o przepisy regulujące oprocentowanie i zabezpieczenie spłaty kredytu zawarte w w/w ustawie.

Na wstępie wskazać należy, iż w postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada opisana w art 3 k.p.c., który to przepis zobowiązuje strony zarówno do wyjaśnienia okoliczności sprawy (ciężar przytoczenia) i przedstawienia dowodów na tę okoliczność (ciężar dowodu), jak i nakłada na nie obowiązek mówienia prawdy. Z obowiązkiem mówienia prawdy związana jest także powinność zupełności, czyli kompletności wyjaśnień, wyrażająca się w tym, że strona ma obowiązek przedstawienia wszystkich okoliczności sprawy, a więc również tych niekorzystnych. Jednym z przepisów przewidujących konsekwencje naruszenia przez stronę reguły z art 3 k.p.c. jest przepis art 230 k.p.c., który to zezwala Sądowi na uznanie faktów za przyznane, w sytuacji, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach. A zatem obowiązkiem stron procesu cywilnego jest wypowiedzenie się o faktach mających istotne znaczenie dla sprawy i nie może się ono ograniczać w przypadku pozwanego jedynie do negowania okoliczności faktycznych podnoszonych przez powoda i to jedynie na zasadzie „powód nie udowodnił, a ja temu przeczę”. Taka postawa procesowa strony pozostaje w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c. Jak trafnie podkreślił Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 października 2015 r. w sprawie sygn. akt I ACa 933/15, oświadczenie, że strona przeciwna faktowi nie udowodniła, w sytuacji gdy stronie składającej takie oświadczenie rzeczywisty stan rzeczy jest niewątpliwie znany, nie jest tożsamy z zaprzeczeniem temu faktowi, ale stanowi uchylenie się od oświadczenia, czy dany fakt miał miejsce, połączone z próbą odwołania się jedynie do prawdy formalnej. A właśnie w taki sposób zachowała się pozwana w sprawie niniejszej, która poza przytoczeniem rozważań prawnych dotyczących kwestii wyciągów z ksiąg banku, w żaden sposób nie odniosła się jednoznacznie do twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych leżących u podstaw żądania. Można jedynie domniemywać, iż przyznała tylko, że zawarła umowę pożyczki z powodem, skoro jednocześnie nie zanegowała wartości dowodowej przedłożonej przez powoda umowy pożyczki. Jeżeli chodzi o pozostałe elementy istotne nie zajęła żadnego stanowiska, nie odniosła się ani do kwestii realizacji przez nią tej umowy, ani do kwestii wypowiedzenia tej umowy (z wyjątkiem zanegowania upoważnienia do tej czynności osoby, która je podpisała), ani do kwestii wysokości ewentualnego jej zobowiązania wynikającego z tej umowy. Nie wskazała ani tego, że spłaciła kwotę pożyczki, ani że nie spłaciła, ani że nie spłaciła wszystkiego, ale w wysokości niższej niż ta żądana przez powoda.

Nadto pozwana wychodzi z błędnego założenia, iż dokumenty prywatne nie mają żadnej mocy dowodowej i na ich podstawie nie jest możliwe ustalenie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy cywilnej. Zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie ogranicza się do konsekwencji wynikających z domniemania przewidzianego w art. 245 k.p.c. (tak m.in. SN w wyroku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie II CSK 119/10, LEX nr 603161; w wyroku z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie III CSK 66/13, LEX nr 1463871; w wyroku z dnia 12 września 2014 r. w sprawie I CSK 634/13, LEX nr 1504324). U podstaw zasady swobodnej oceny dowodów leży bowiem brak formalnej hierarchii środków dowodowych. Jeżeli chodzi o treść art 253 k.c. to zgodnie przyjmuje się, że, przepis ten, należy interpretować w związku z obowiązaniem art. 245 (por. także uzasadnienie wyroku SA w Poznaniu z dnia 18 października 2005 r., I ACa 323/05, LEX nr 175204; wyrok SA w Szczecinie z dnia 9 maja 2013 r., I ACa 132/13, LEX nr 1392045). Strona twierdząca, że oświadczenie zawarte w dokumencie nie pochodzi od jego wystawcy, powinna to udowodnić niezależnie od tego, czy sama taki dokument podpisała. A zatem przedmiotem dowodu jest ustalenie, w tym przypadku pochodzenia dokumentu, a nie jego treści. Dokument ten bowiem dowodzi to, że osoba, która go podpisała określonej treści oświadczenie złożyła, a nie to, że oświadczenie to jest zgodne z prawdą. Jak zaś wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 czerwca 2016 roku sygn. akt I ACa 1758/15 mimo nowelizacji prawa bankowego dokonanej ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 777), wyciąg z ksiąg bankowych nadal pozostaje dokumentem uprawniającym powoda do wystąpienia z pozwem w postępowaniu nakazowym (art. 485 § 3 k.p.c.). Nadal także ustawodawca, dostrzegając szczególne wymogi formalne obowiązujące przy jego sporządzaniu, uznaje wyciąg z ksiąg bankowych za dokument stanowiący dostateczną podstawę wpisu do ksiąg wieczystych (art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe). W swojej istocie wyciąg z ksiąg bankowych zawiera bowiem złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych. Prowadzenie zaś tych ostatnich

poddane jest zarówno regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 330) oraz rozporządzenia Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. z 2013 r. poz. 329), jak i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 174).

W sprawie niniejszej powodowy bank udowodnił przede wszystkim fakt zawarcia umowy z pozwaną (k. 31). Następnie przedstawiono dowody dotyczące niewykonywania przez pożyczkobiorców swoich obowiązków (w szczególności obowiązku spłaty rat pożyczki) i wreszcie dowody doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy (k. 24 - 25). Oświadczenie to zawiera również wskazanie przyczyny wypowiedzenia umowy ze wskazaniem wysokości zaległości istniejącej w dacie wypowiedzania umowy. Jednocześnie wypowiedzenie te zostało dokonane zgodnie z zapisami umowy. Po stronie pozwanej istniało wg stanu na dzień 03 czerwca 2016 roku zadłużenie przewyższające dwukrotność raty miesięcznej (zadłużenie - 11.827,81 zł, wysokość raty - 4.436,64 zł). Pozwana w toku procesu nie zanegowała samej zasadności wypowiedzenia umowy, a zatem trudno, aby powód w inny sposób miał dowodzić te okoliczności. Gdyby pozwana spłacała zadłużenie miałaby przecież możliwość złożenia czy to potwierdzeń spłat rat, czy to możliwość złożenia wniosku o zobowiązanie powoda do przedstawienia takich potwierdzeń. Tego zaś nie uczyniła i jednocześnie nie podniosła twierdzeń przeciwnych do twierdzeń powoda. Powód nadto przedstawił wyciąg z ksiąg banku (k. 20), który stanowi dowód tego, iż w księgach tych istnieje odnotowane zadłużenie pozwanej we wskazanej w nim wysokości, ale nie tylko, bowiem dodatkowo zaferował jeszcze jeden dokument prywatny w postaci historii rachunku kredytowego (k. 90 - 117). Pozwana dokumentu tego w żaden sposób nie zanegowała, nie ustosunkowała się do wynikających z niego dokonanych przez nią na poczet pożyczki wpłat, a także sposobu ich rozliczenia przez powoda. Pamiętać zaś należy, że jak specyficzną umową mamy do czynienia w sprawie niniejszej. Jest to umowa pożyczki. Jak zaś wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 31 lipca 2014 roku sygn. akt I ACa 174/14 w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jak wskazano wyżej w ocenie Sądu Okręgowego powód udowodnił zarówno zawarcie umowy z pozwaną, jak i wykonanie swojego zobowiązania poprzez przekazanie środków pieniężnych zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorców. Pozwana w toku niniejszego procesu nie zgłosiła zaś nawet własnego twierdzenia, iż spłaciła to zobowiązanie, czy też że spłaciła je w wysokości innej niż to wskazał powód. Stąd też Sąd ustalił, iż wysokość zobowiązania pozwanej wg. stanu na dzień wniesienia pozwu jest zgodna z żądaniem pozwu. Jeżeli chodzi o kwotę kapitału to ta wynika z umowy pożyczki i przedstawionej przez powoda historii rachunku kredytowego. Wysokość odsetek umownych (odsetek kapitałowych) jest zaś wynikiem działania matematycznego polegającego na wyliczeniu wysokości odsetek należnych od kwoty kapitału w okresie wskazanym przez powoda w wyciągu z ksiąg banku wg. stopy procentowej wynoszącej 9,9%. Analogicznie, z tym, że według stopy maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie jest wyliczona wysokość odsetek za opóźnienie tzw. karnych od kapitału wymagalnego, za okres wskazany w wyciągu. W tym zakresie Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń do wyliczeń powoda, a również pozwana nie odniosła się do tego elementu.

Odnosząc się wreszcie do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia wskazać należy, iż zarzut ten jest całkowicie bezzasadny. Stosownie do treści art 118 k.c. roszczenie powoda, jako roszczenie związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą przedawnia się z upływem 3 lat, zaś stosownie do treści art 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. A zatem czynnością przerywającą bieg przedawnienia jest wniesienie pozwu do Sądu. W sprawie niniejszej czynność ta miała miejsce w dniu 05 czerwca 2017 roku, a zatem nie są przedawnione roszczenia, które stały się wymagalne w okresie trzech lat wcześniejszych tj. od dnia 05 czerwca 2014 roku. Tymczasem w sprawie niniejszej przed tą datą wymagalne były jedynie dwie pierwsze raty kapitałowo - odsetkowe płatne w dniach 2 maja 2014 roku oraz 2 czerwca 2014 roku. Jednakże, jak ustalił Sąd pożyczkobiorcy do 2015 roku dokonywali spłat rat kredytu, a zatem z całą pewnością te dwie

raty spłacili i nie są one w ogóle objęte przedmiotem żądania powoda. W pozostałej zaś części bieg przedawnienia został przerwany na skutek wniesienia przez powoda pozwu do Sądu i nie biegnie on przez czas trwania niniejszego procesu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w pkt 1) sentencji wyroku. W zakresie odsetek Sąd orzekł zgodnie z art 481 § 1 i 2 k.c..

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwaną. Na koszty te złożyły się: opłata sądowa od pozwu - 12.507,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17,00 zł i koszty zastępstwa prawnego w kwocie 10.800,00 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Łącznie jest to kwota 23.324 zł, o której orzeczono w punkcie 2). sentencji wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.